

HỒI THỨ MỘT TRĂM CHÍN MƯƠI HAI
THIÊN HẠ ĐẠI LOẠN, QUẦN THỦ HỒN CHIẾN

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Má ta ở phòng giáp vách này. Người muốn nào loạn tân phòng của má má ta đêm nay thì không được rồi, vì người không tiếp khách, trừ phi chính người qua làm tân lang.

Trịnh Khắc Đẳng tức giận quát lên :

- Người đừng nói càn nói ầu.

Hắn nhằm phía phát ra âm thanh nhảy vọt lên giường định để lời Vi Tiểu Bảo ra.

Trong bóng tối, Trịnh Khắc Đẳng nắm được cánh tay một người liền hỏi:

- A Kha! Có phải tay nàng đây không?

A Kha đáp :

- Không phải.

Trịnh Khắc Đẳng thấy nói không phải tay A Kha thì chắc chắn là tay Vi Tiểu Bảo. Hắn liền hết sức kéo mạnh một cái.

Không ngờ đây lại là cánh tay giả Thái Hậu Mao Đông Châu.

Ngày trước giả Thái Hậu ở trong cung cấm dùng Hoá cốt miên chưởng đánh Cửu Nạn, nhưng nội lực lại hất ngược về làm mình bị nội thương. Sau mù được Cửu Nạn truyền cách hóa giải, nhưng công lực của mù mười phần đã mất tám, chín.

Bây giờ giả Thái hậu vừa uống phải Mê Xuân tửu hầy còn hôn mê ly bì, nhưng cũng phát giác có người lôi tay mình, mù liền vùng tay trái đánh ra một chưởng trúng đầu Trịnh Khắc Đẳng.

Phát chương này tuy không lấy gì làm trầm trọng cho lắm, song Trịnh Khắc Đẳng sợ quá té ngồi xuống đất. Thần trí hắn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đầu đụng vào chân giường, hắn lại ngất xỉu.

A Kha kinh hãi hô lên :

- Trịnh công tử! Công tử làm sao vậy?

Không có tiếng người đáp lại.

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Hắn vào náo loạn tân phòng, chui xuống gầm giường rồi.

A Kha vừa khóc vừa cãi :

- Không phải! Không phải!

Thị đẩy dựa muốn thoát ra để xuống coi.

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Đừng có nhúc nhích! Đừng có nhúc nhích!

Gã giang tay ôm lấy A Kha. A Kha huých mạnh khuỷu tay một cái trúng vào cổ Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo bị đau, ngửa người về phía sau mà không hiểu đề lên ai.

A Kha thoát khỏi vòng tay Vi Tiểu Bảo muốn bước xuống ngay nhưng thị vừa xoay mình lại đề lên ngực Mao Đông Châu.

Mao Đông Châu đau quá, rú lên một tiếng úi chao . Mụ giang tay ôm chặt lấy A Kha.

Tuy A Kha phóng ra những chiêu thức xảo diệu, nhưng không nội lực.

Trong bóng tối thị chẳng hiểu là ai đang ôm mình, nên sợ hãi đến cực điểm, mà toàn thân mềm nhũn bất lực.

Giữa lúc ấy thị lại cảm thấy chân phải mình bị người khác đề lên trong lòng sợ hãi toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt, bụng bảo dạ :

- Trên giường này có lắm đàn ông.

Vì Tiểu Bảo rất lấy làm đắc ý, nhưng trong bóng tối A Kha ở chỗ nào gã cũng không hay, liền hỏi :

- A Kha! Nàng ở chỗ nào lên tiếng đi cho ta biết.

A Kha tự nhủ :

- Dù người có giết ta ta cũng im lặng.

Vì Tiểu Bảo cười nói :

- Được lắm! Nàng không nói thì ta sờ mò hết người nọ đến người kia, kỳ cho đến lúc sờ thấy nàng mới thôi.

Bất giác gã cất tiếng hát :

Sờ đi sờ lại nhiều lần

Bỗng đâu vớ được mỹ nhân bên mình.

Trái soan khuôn mặt xinh xinh,

Phải chăng gái diêm hay mình với ta?

Gã vừa hát vừa sờ soạng thì đột nhiên ngoài viện có tiếng người huyên náo. Một người phát lệnh, đại đội binh mã lập tức bao vây kỹ viện.

Tiếp theo bước chân nhộn nhịp. Có người tiến vào Lệ Xuân Viện.

Vì Tiểu Bảo đoán chắc bọn này không phải bộ hạ của mình thì cũng là quan quân tại thành Dương Châu.

Trong lòng khấp khởi mừng thầm. Vì Tiểu Bảo toan từ trong chần chui ra. Không ngờ bọn người mới đến hành động lạ quá. ánh đèn lửa sáng trưng, trong Cam Lộ sảnh thấp thoáng bóng người.

Lại nghe thanh âm Huyền Trinh đạo nhân hô :

- Vi đại nhân! Vi đại nhân ở chỗ nào?

Giọng nói rất cấp bách.

Vì Tiểu Bảo buột miệng đáp :

- Tiểu đệ ở đây.

Nguyên quần hùng trong Thiên Địa Hội đột nhiên phát giác ra Vi Tiểu Bảo mất tích Vi Tiểu Bảo, sợ gã gặp nguy hiểm, liền hối hả tìm kiếm. Quần hùng hỏi ra biết gã dẫn thân binh đến phường Minh Ngọc.

Sau điều tra ra tại Lệ Xuân Viện đã xảy cuộc hỗn chiến liền tiến mấy vào thì thấy tên thân binh chết nằm lăn dưới đất.

Quần hùng kinh hãi khôn xiết, bây giờ nghe tiếng gã đáp lại mới yên lòng.

Vi Tiểu Bảo đã biết bọn Huyền Trinh, Phong Tế Trung, Phan Cương, Từ Thiên Xuyên đều là những anh hùng hảo hán trọng bề khí tiết. Nếu họ thấy gã ở trong tình trạng bê bối này, tất sinh lòng bất mãn, không chừng họ còn lôi những lễ luật gì ở Thiên Địa Hội ra khuyến cáo thì mất cả thể diện, không còn đường lối hạ đài.

Vi Tiểu Bảo suy nghĩ như vậy lại nghe tiếng người hô hoán ào ào xô về phía mình, gã hốt hoảng đứng dậy buông màn xuống để che kín mọi người.

Gã lật đặt dầm bừa lên người khác, vừa buông màn xong thì bọn Huyền Trinh đã kéo ùa vào phòng. Người nào cũng tay cầm đèn đuốc.

Quần hùng ngó ngay thấy Trịnh Khắc Đẳng nằm ngất xỉu trước giường đều la lên một tiếng :

- Ô hay!

Lại có người gọi :

- Vi đại nhân! Vi đại nhân!

Vi Tiểu Bảo la lên :

- Ta ở trong này. Các người không được vén màn ra.

Mọi người nghe rõ tiếng gã đều lớn tiếng hoan hô.

Quần hùng ngơ ngác nhìn nhau, cười thầm nghĩ bụng :

- Hết thấy anh em đều lo sốt vó, không ngờ gã ở trong giường vui thú mây mưa.

Vi Tiểu Bảo ở trên giường bước xuống, xỏ chân vào giày rồi nói :

- Ta đã dùng kế bắt được mấy tên khâm phạm. Chúng nằm ở trên giường. Phên này bọn ta lại lập nên công lớn.

Mọi người thấy hắn ăn mặc chỉnh tề, chứ không phải lên giường đỡ trò bỉ ổi với bọn kỹ nữ đều rất đối ngạc nhiên. Quân hùng nghe gã nói câu này rất lấy làm kỳ, nhưng ai nấy đều biết gã hành động xuất quỷ nhập thần, nên không tiện hỏi nhiều.

Vì Tiểu Bảo sai người trói Trịnh Khắc Sảng lại, rồi bảo lấy kiệu đưa A Kha về hành viên.

Đoạn gã dắt mép mùng xuống dưới chần và hạ lệnh cho mười tên thân binh khiêng cái giường lớn về khâm sai hành viên.

Tên đội trưởng nói :

- Bẩm đại nhân! Cửa phòng hẹp quá không thể khiêng giường ra được.

Vì Tiểu Bảo mắng liền :

- Người thật ngu quá! Sao không biết phá vách để khiêng ra?

Tên đội trưởng tỉnh ngộ, vâng dạ luôn miệng.

Bọn thân binh nhất tề động thủ lập tức phá tường vách Lệ Xuân viên.

Mấy chục người lấy mười mấy đòn khiêng kiệu luồn xuống gầm giường, rồi ghé vai khiêng ra.

Bọn thân binh khiêng cái giường lớn đi trên đường phố thành Dương Châu là một chuyện rất ly kỳ. Mấy tên thân binh đi trước lại cầm biển Túc tĩnh , Hồi ty để dẹp đường. Chuông trống vang trời, tiền hồ hậu ủng. Đoàn quan quân đi nghênh ngang trên đường phố.

Trăm họ thành Dương Châu ngó thấy đều tấm tắc cho là chuyện kỳ.

A Kha nằm trong chần không dám nhúc nhích. Bây giờ thị đã nhận rõ những người cùng giường với mình toàn là đàn bà con gái, mới yên tâm một chút. Nhưng thị nghĩ đến mình nằm trên giường mà để người ta khiêng qua đường phố là một vụ hổ thẹn đến cùng cực, thị kéo chần trùm kín cả đầu không dám lên tiếng.

Thân binh khiêng giường về đến trước hành viên, cổng viên cũng nhỏ quá không khiêng giường vào được, nhưng bây giờ tên đội trưởng đã rút kinh nghiệm lần trước hắn không chờ khâm sai đại nhân mở miệng, đã cùng mọi người phá cổng để khiêng giường vào trong hoa sảnh.

Chúng đặt giường xuống giữa sảnh đường.

Vi Tiểu Bảo hạ tướng lệnh : trên giường toàn là những khâm phạm ngỗ ngược, không phải chuyện tầm thường. Các tướng lĩnh phải hướng dẫn binh sĩ, kiểm tuốt cung gương bao vây bốn mặt hoa sảnh.

Gã lại phái bọn Từ Thiên Xuyên luân lưu canh gác trên nóc nhà để phòng bọn Cao Tôn Giả đến cướp tù.

Binh tướng canh gác bốn mặt nhà hoa sảnh rất đông, nhưng trong sảnh đường chỉ có một cái giường lớn và một mình Vi Tiểu Bảo.

Gã nghĩ thầm :

- Vừa rồi ở Lệ Xuân viện mình gặp cơ hội tốt như vậy mà mới ôm cô vợ được một cái. Thật là đáng tiếc. Chỉ bằng bây giờ ta lại chui vào chăn, hát khúc "Thập bát mô".

Bất giác gã khẽ cất tiếng hát :

*"Một ta sờ, hai ta sờ,
Sờ ngay được cô em "*

Gã vừa hét vừa vén mùng sờ vào trong chăn.

Đột nhiên bím tóc gã bị siết lại, cổ họng đau không hát được nữa. Gã bị người nắm lấy bím tóc kéo lên. Người này còn dùng tay trái bóp vào cổ gã.

Vi Tiểu Bảo nhìn lại thì chính là Hồng phu nhân.

Nguyên cách một thời gian khá lâu. Mê Xuân tử nhạt dần, Hồng phu nhân, Mao Đông Châu, Phương Di và Mộc Kiếm Bình là bốn người tỉnh lại rồi.

Song Nhi và Tăng Nhu bị điểm huyết lúc trước, cũng tự mình dần dần giải khai. Nhưng giường lớn khiêng qua các đường phố thành Dương Châu mà xung quanh rất đông binh tướng canh gác, nên cả bảy người trên giường đều không dám nhúc nhích.

Bây giờ Vi Tiểu Bảo lần mò lên giường định hưởng điểm phúc ôn nhu liền bị Hồng phu nhân nắm lấy.

Hồng phu nhân nét mặt tựa như cười mà không phải cười. Mụ khẽ quát:

- Tiểu Bảo! Ngươi thật là lớn mật! Dám trêu ghẹo cả lão nương ư?

Vi Tiểu Bảo sợ hết hồn, làm bộ tươi cười đáp :

- Thưa phu nhân! Thuộc hạ đối với phu nhân có điều gì phạm pháp đâu? Y phục trên mình phu nhân hãy còn nguyên. Thuộc hạ.. thuộc hạ không dám vô lễ...

Hồng phu nhân hỏi :

- Ngươi vừa hát khúc tiểu điệu gì vậy?

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Đó là câu hát nhăng trong kỹ viện mà thuộc hạ đã nghe được. Xin phu nhân đừng lấy làm chuyện thật.

Chuyến này Hồng phu nhân vâng lệnh giáo chủ đem bọn Mao Đông Châu, Phương Di, Mộc Kiếm Bình và lục Cao Hiên cùng Cao, ủy Nhị tôn giả trá hình kỹ nữ và qui nô định để bắt sống Vi Tiểu Bảo đưa đến Vân Nam cho Ngô Tam Quế. Họ chắc mẩm bắt được Vi Tiểu Bảo là có thể cùng tiểu hoàng đế mở cuộc đàm phán bằng cách tấu mã hoán tướng đổi lấy Ngô ứng Hùng về.

Không ngờ mọi người uống phải mê tẩu ở Lệ Xuân viện rồi bốn người đàn bà bị bắt.

Bây giờ Hồng phu nhân tuy kiềm chế được Vi Tiểu Bảo, nhưng còn e gã vừa điều binh khiển tướng, bốn mặt phòng thủ nghiêm ngặt. Nếu cứ xông bừa ra cũng không thể trốn thoát. Chỉ còn cách uy hiếp Vi Tiểu Bảo khiến cho bộ thuộc của gã không dám động thủ.

Hồng phu nhân khẽ hỏi :

- Ngươi muốn chết hay muốn sống?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Thuộc hạ là Bạch Long sứ, kính chúc phu nhân cùng giáo chủ vinh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề. Phu nhân ra hiệu lệnh, thuộc hạ xin kính cẩn tuân theo.

Hồng phu nhân chẳng ngờ Vi Tiểu Bảo còn nhớ đến Bạch Long sứ của Bạch Long giáo, nhưng gã nằm trong cùng một giường với mụ mà, gã nói câu này với vẻ mặt trâng tráo, chứ thực không có ý kính cẩn, mụ tự nhủ :

- Bất luận gã thực tâm hay giả vờ, điều khiến yếu lúc này là ta hãy tìm cách thoát hiểm rồi sẽ tính.

Mụ liền nói :

- Trước hết ngươi hãy ra lệnh triệt bỏ binh tướng canh gác bốn mặt sảnh đường.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Được lắm! Vụ này chẳng khó khăn gì. Xin phu nhân buông tay cho thuộc hạ ra ngoài phát lệnh.

Hồng phu nhân nói :

- Ngươi phải ở yên đây mà truyền lệnh.

Vi Tiểu Bảo không sao được đành lớn tiếng hô :

- Hỡi các vị đương sai ở ngoài sảnh đường! Các vị Tổng đốc! Tuần phủ! Binh bộ thượng thư! Hộ bộ thượng thư! Hãy nghe đây. Hết thấy binh hãy lui hết, không ai được dùng lại ở đây.

Hồng phu nhân liền giựt bím tóc gã quất :

- Sao lại binh bộ thượng thư? Hộ bộ thượng thư! Phải chăng ngươi muốn nói nhăng nói càn?

Dứt lời mụ lại giật mạnh một cái.

Vi Tiểu Bảo chỉ chờ mụ dứt hai cái, liền lớn tiếng la :

- ủa chao! Đau chết thuộc hạ rồi!

Bên ngoài các quan binh nghe Vi Tiểu Bảo la những gì Tổng đốc, Thượng thư, đã sinh lòng ngờ vực, sau lại thấy gã lớn tiếng kêu đau liền biết là có chuyện. Mấy chục nhân thủ tay cầm đao thương vội chạy vào sảnh đường đồng thanh hỏi :

- Khâm sai đại nhân! Có chuyện gì vậy?

Vi Tiểu Bảo cố ý ấp a ấp úng la lên :

- Không... không có chi cả. Trời ơi! Má má ơi!

Các quan tướng nhìn nhau, không biết nên làm thế nào?

Hồng phu nhân giận quá giơ tay lên tát gã "bốp bốp" thật mạnh.

Vi Tiểu Bảo kêu rú lên :

- Má má ơi! Đừng đánh con nữa!

Nguyên gã kêu Hồng phu nhân bằng má má là có ý thỏa mạ mụ là gái điếm.

Hồng phu nhân tuy không hiểu nội tình ngoắt ngoéo, nhưng thấy gã tro trên như vậy, trong lòng càng phẫn nộ, giơ tay lên toan đánh nữa thì đột nhiên huyết Thiên tôn là huyết Thần đường sau bả vai đau nhói. Cánh tay phải mụ mềm nhũn rồi rụ xuống! Mụ đã bị người ta điểm huyết.

Hồng phu nhân giật mình kinh hãi, quay lại toan nhìn ai đã hạ thủ, nhưng thấy trên giường, ngoài Vi Tiểu Bảo và mình, còn sáu người đàn bà nằm xúm xít cả đó, bất luận là ai cũng có thể điểm huyết mụ được, nhưng người nằm gần mụ nhất là Phương Di.

Hồng phu nhân cười lạt nói :

- Bản lãnh của người khá đấy!

Mụ đưa tay trái ra định điểm lẹ vào mắt cô.

Phương Di vội la lên :

- Không phải thuộc hạ.

Đồng thời cô quay đầu đi né tránh.

Hồng phu nhân toan tấn công nữa thì bị người ở đằng sau dang hai tay ra ôm chặt lấy cánh tay trái mụ.

Người này chính là Mộc Kiếm Bình. Nàng la lên :

- Xin đừng đả thương sư tử của thuộc hạ.

Mao Đông Châu phóng chưởng đánh chát một cái vào mũi Mộc Kiếm Bình làm cho đổ máu ra.

May mà nội lực Mao Đông Châu chỉ còn lại hai thành, không thì phát chưởng của mụ làm cho nàng phải uống mạng.

Phương Di thấy sư muội vì cứu mình mà bị đả thương, cô chẳng thể nằm yên, liền đưa tay lên gạt phát chưởng thứ hai của Mao Đông Châu.

A Kha thấy bốn người đánh loạn xà ngầu liền trở mình toan bước xuống.

Vì Tiểu Bảo vồn nứu chân cô lại la lên :

- Dừng đi!

A Kha vừa hết sức cự mạnh vừa quát lên :

- Buông ta ra!

Vì Tiểu Bảo cười đáp :

- Chúng ta chưa động phòng hoa chúc thì buông nàng thế nào được?

A Kha nóng nảy xoay mình phóng quyền đánh tới.

Vì Tiểu Bảo né tránh. Thoi quyền của A Kha đánh trúng vào má Tăng Nhu đánh "bốp" một cái.

Tăng Nhu quát hỏi :

- Sao người lại đánh ta?

A Kha đáp :

- Xin lỗi . . . úi chao!

Thị bị Phương Di phóng chưởng đánh trúng.

Thế là những người nằm trên giường đánh nhau túi bụi.

Vì Tiểu Bảo cả mừng, miệng lẩm bẩm :

- Thế này là thiên hạ loạn to rồi. Quân hùng...à quên, quân thư hỗn chiến.

Gã toan nhân lúc nước đục mò cá thì đột nhiên mấy tiếng rắc rắc vang lên. Cái giường độ sập xuống.

Tám người trên giường, người nọ đè lên tay người kia, người kia đè lên đùi người nọ. Bảy người đàn bà thét lên lạnh lạnh, chẳng còn trật tự gì nữa.

Các quan tướng thấy tình cảnh rối loạn xà ngầu, ai cũng trợn mắt há miệng.

Vì Tiểu Bảo thích chí nổi lên trằng cười ha hả. Gã toan ở giữa đám người bò ra ngoài, nhưng chân trái không biết bị ai nắm chặt. Gã lớn tiếng la:

- Các vị buông ta ra!

Gã lại quay ra hô :

- Các vị tướng quan! Hãy lùi dùm bảy cô vợ lớn, vợ nhỏ của ta ra!

Các quan tướng đứng chung quanh giường, nhưng chẳng một ai dám động thủ.

Trong bảy người đàn bà thì Song Nhi và Tăng Nhu đứng tay trước tiên. Hai cô đứng đây, nhưng bảy người chùn dùm với nhau khó lòng thoát ra được. Chân tay người nọ bị người kia nắm giữ, trong lúc nhất thời gỡ không ra.

Vì Tiểu Bảo chỏ vào Mao Đông Châu nói :

- Mục điểm già này là một tên khâm phạm, các người phải thận trọng chớ để mục trốn mất.

Các binh tướng đều lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Y vừa tuyên bố bảy người này là vợ lớn, vợ nhỏ của y, sao một người lại là khâm phạm?

Tuy họ nghĩ vậy nhưng không dám hỏi.

Một người cầm dao chỉ vào Mao Đông Châu để mấy người khác lùi mục ra. Hai tiếng lách cách vang lên! Mục bị khóa tay rồi.

Vì Tiểu Bảo lại trở vào Hồng phu nhân nói :

- Phu nhân đây là thượng cấp của ta nhưng các người cũng khóa tay lại.

Chúng tướng lại một phen kinh dị, nhưng cũng vâng lệnh khóa tay Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân tuy bản lĩnh cao cường nhưng đã bị Song Nhi điểm huyết, nửa người tê dại, không thể phản kháng được.

Bây giờ Song Nhi và Tăng Nhu mới lồm cồm bò dậy. Các cô nghĩ đến những chuyện xảy ra đêm qua vừa then đỏ mặt lên lại vừa tức cười.

Vĩ Tiểu Bảo trở vào Phương Di nói :

- Cô này là đại tiểu lão bà của ta.

Đoạn gã trở vào Mộc Kiếm Bình nói tiếp :

- Y là tiểu tiểu của lão bà ta. Đại tiểu lão bà phải khóa tay lại, còn tiểu lão bà thì không cần.

Chúng tướng liền khóa tay Phương Di. Khâm sai đại nhân không ngớt thốt ra những điều quái dị, họ nghe nhiều quá rồi bây giờ cũng không lấy thế làm kỳ nữa.

Hiện tại chỉ còn một mình A Kha ngồi dưới đất. Cô đầu tóc rũ rượi, quần áo lòi thoi, lổc thốc mà lại mặc y phục đàn ông, nhưng tướng mạo xinh đẹp vô cùng.

Các binh tướng vừa ngó thấy cô đều nghĩ bụng :

- Trong các bà vợ lớn, vợ nhỏ của khâm sai đại nhân thì bà này đẹp nhất.

Vĩ Tiểu Bảo lại hỏi tiếp :

- Cô là nguyên phối phu nhân của ta có minh môi chính thức đằng hoàng. Để ta lại đỡ cô dậy.

Gã tiến lại gần hai bước nói :

- Xin nương tử dậy đi.

Gã vừa nói vừa đưa tay toan đỡ cô.

Bỗng nghe đánh "bốp" một tiếng! Khâm sai đại nhân bị A Kha đánh một cái bạt tai thật mạnh. Cô tát gã rồi cúi đầu xuống vừa khóc vừa nói :

- Người khinh miệt ta thế này thì thà giết ta đi còn hơn. Ta ... ta chẳng thà chịu chết, chứ nhất quyết không lấy người.

Các tướng ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai là không ngạc nhiên. Khâm sai đại nhân phải ăn đòn trước mặt mọi người là các quan tướng bảo vệ bất lực, hết thấy

đều khiếm khuyết chức vụ. Khốn nỗi kẻ kẻ ra tay kẻ ra tay đánh khâm sai lại là nguyên phối phu nhân của y, không ai dám bước vào can ngăn. Chúng chỉ đứng ngoài quát tháo mấy tiếng tỏ ra hành động của A Kha chẳng chòn thể thống gì nữa, chứ chẳng biết làm thế nào.

Vì Tiểu Bảo vừa tay lên lên xoa xuyt bên má bị đánh, vừa cười nói :

- Ta giết nương tử thế nào được? Nương tử bất tất phải nóng nảy, ta chỉ cần hạ sát Trịnh công tử là xong.

Rồi gã lớn tiếng hỏi :

- Gã con trai bị bắt ở Lệ Xuân viện để đâu rồi?

Một tên tá lính đáp :

- Trịnh đô thống! Bọn tiểu tướng đã khóa chân tay thẳng lỏi đó lại và giao cho người canh giữ.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Được lắm! Nếu hấn trốn chạy thì các người chặt chân trái hấn đi, sau đó sẽ chặt nốt chân phải.

A Kha kinh hãi la lên :

- Dừng... đừng chặt chân y... Y không trốn đâu.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Nương tử mà chạy trốn ta sẽ chặt đứt hai tay Trịnh công tử .

Gã đảo mắt nhìn bọn Phương Di, Mộc Kiếm Bình nói tiếp :

- Đại tiểu lão bà, tiểu tiểu lão bà trốn chạy, ta cắt đến tai mũi Trịnh công tử.

A Kha hỏi :

- Những cô này... có liên can gì đến Trịnh công tử? Tại sao người cũng đổ tội lên đầu y?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Liên can lắm chứ! Những cô vợ ta đây đều nguyện thẹn hoa nhường mà Trịnh công tử là con quỷ háo sắc. Hấn ngó thấy mặt tất nhiên nổi lòng hươu dạ vượn.

A Kha bụng bảo dạ :

- Những cái đó đâu phải là lý do chính đáng để buộc tội người ta.

Nhưng cô thấy Vi Tiểu Bảo chẳng đếm xỉa gì đến đạo lý, cô nói nữa chẳng bằng vô dụng. Trong dạ bốn chồn cô lại khóc òa lên.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Những người đàn bà bị khoá tay hãy đem ra ngoài kia và phải canh giữ cẩn thận. Muốn chắc hơn nữa khóa cả chân họ lại.

Gã sai trù phòng bày tiệc và bảo mấy cô :

- Những cô không bị khoá tay ở lại đây bồi tiệc cùng ta.

A Kha vội nói :

- Ta...ta không thêm bồi rượu người. Người bảo chúng khóa tay ta lại.

Tăng nhu không nói nửa lời, cúi đầu đi ra.

Vi Tiểu Bảo vội hỏi :

- Ô hay! Cô đi đâu đấy?

Tăng Nhu không nhìn được, quay lại đáp :

- Người... người là kẻ mặt dày, ta không muốn nhìn mặt nữa.

*** vietkiem.com ***